

Kohti päämäärää

Fil. 3:12-21

12. Ei niin, että olisin jo saavuttanut sen tai tullut **täydelliseksi**, vaan minä **riennän** sitä kohti, että voittaisin sen omakseni, **koska pa Kristus Jeesus on voittanut minut omakseen**.

13. Veljet, minä en katso sitä vielä saavuttaneeni. Yhden minä kuitenkin teen: **unoh-taen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti**, mikä on edessä,

14. minä riennän kohti **päämäärää** saadakseni **voittopalkinnon**, jonka omistamiseen **Jumala on minut kutsunut taivaallisella kutsulla Kristuksessa Jeesuksessa**.

15. Ajatelkaamme siis näin, niin monta kuin meitä on **täydellistä**. Jos jossakin kohden ajattelette toisin, **Jumala kyllä ilmoittaa teille, kuinka asia on**.

16. Kunhan vain, mihin saakka olemme eh-tineetkin, **vaellamme samaa tietä!**

17. **Olkaa minun seuraajiani**, veljet, ja tarkatkaa niitä, jotka vaeltavat sen **esikuvan** mukaan, jonka me olemme teille antaneet.

18. Sillä monet, joista olen usein teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat **Kristuksen ristin vihollisina**.

19. Heidän **loppunsa on kadotus**. Vatsa on heidän jumalansa ja häpeä heidän kunniansa, ja maallisiin on heidän mielensä.

20. Mutta meidän **yhteiskuntamme on taivaissa**, ja sieltä me myös **odotamme Her-raa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi**.

21. Hän muuttaa meidän alennustilassa olevan ruumiimme **kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi** sillä voimallaan, jolla hän myös **kykenee alistamaan kaiken valtaansa**.

Mikä on elämän tarkoitus?

Miten Sinä näet elämäsi kokonaisuuden? Mihin suuntaan Sinä suuntaudut elämässäsi? Jokaisella ihmisellä on jonkinmoinen kokonaiskäsitys elämästään, käsitys, joka vaikuttaa kaikkiin hänen asenteisiinsa ja toimintoihinsa siitakin huolimatta, että hän ei itse ole välttämättä tietoisella tasolla selvittänytään asiaa itselleen.

Jossain elämän vaiheessa ihminen joutuu kysymään itseltään, mikä on elämän tarkoitus. Voi olla, että monelle tämän kysymyksen pohtiminen voi jäädä jopa aivan elämän loppumetreille, kun arkielämän haasteiden keskellä on kuljettu yhdestä välitavoitteesta seuraavaan ajattelematta lopullista päämäärää. Taannoin levitettiin traktaattia, jossa kysyttiin, mitä sen jälkeen. Siinä käytiin läpi eri elämän välivaiheita kuten koulu, opiskelu, työelämä, avioliitto, uran luonti, taloudellinen vaurastuminen, lapset, lastenlapset, eläköityminen ja kuolema. Joka kerta kysyttiin, mitä tämän jälkeen. Mitä kuoleman jälkeen tulee?

Elämänkäsitys

Elämän käsityksestä kertovat monet kuvat, joita käytämme elämästä. Vertaamme elämää usein kilpajuoksuun, merimatkaan, vaellukseen, etsintään ja sodankäyntiin. Kaikki nämä kuvat itse asiassa edustavat elämän kokonaiskäsitystä. Puhuessamme kilpajuoksusta, emme ajattele vain urheilukentän juoksurataa vaan sitä päämäärää, mihin kurottaudumme. Kuvassa laivasta merellä, emme ajattele vain merta ja myrskyä, vaan myös sitä satamaa, johon olemme kulkemassa. Vaelluksessa ei kysymys ole vain erämaan poluista vaan siitä kaupungista, johon pyritään. Etsiminenkään ei ole mikään itseisarvo, sillä kukaan rehellinen etsijä ei voi tyytyä, ennen kuin hän löytää sen, mitä tavoittelee. Sodankäynnissäkään ei ole kysymys vain taisteluista, vaan siitä voiton riemusta, joka lopussa hämmöttää.

Kaikessa elämässä viimeinen, lopullinen päämäärä sanelee välittömän, käsillä olevan. Juoksemme sääntöjen mukaan päästäksemme maaliin. Merimerkkejä noudatetaan tarkkaan, jotta päädyttäisiin satamaan. Vaellamme kärsivällisesti päästäksemme kaupunkiin. Taisteluissa teemme kaikkemme, jotta saavuttaisimme lopullisen voiton.

Jokaisella ihmisellä on siis kokonais käsitys elämästä. Voi olla, ettei hän osaa sitä ilmaista sanoin. Voi olla, ettei hän ole koskaan puhunut siitä mitään, ei edes ajatellut sitä. Silti syvällä jokaisessa ihmisessä on käsitys siitä, mitä elämä hänelle merkitsee. Jollekin elämä näyttää olevan pelkkää bisnestä, jonka tavoitteena on omaisuuksien kerääminen. Jollekin toiselle elämä merkitsee tarttumista kiinni kaikkiin mahdollisiin huvittelun muotoihin, joiden saavuttamiseksi hän saattaa olla valmis uhraamaan aikaa ja voimiaan paljonkin. Oli ihmisen käsitys elämästä mikä tahansa, se määrää hänen käytöksensä ja vaikuttaa hänen suhteeseensa ympäröivään maailmaan. Elämäkäsitukseen pohjautuva käytös luo hänen ajatustottumuksensa ja elämäntapansa.

Moderni uusateisti uskoo, että koko elämä on vain syntymän ja kuoleman välinen jakso. Koska kaikkeus on hänelle vain sattuman synnyttämää ja elämä sokean kellosepän maapallolle paaskaamaa evoluution tuotetta, hänen on mahdotonta löytää olemassaololle ja omalle elämälleenkään mitään todellista tarkoitusta, koska elämä ja universumi kulkee kohti lämpökuolemaa. Mutta silti hänen sisintään kalvaa sama kysymys: "Mikä merkitys tällä minun pienellä elämälläni on!" Hän ei hevin pääse tästä kysymyksestä eroon, koska kaikki se, mitä hän luonnossa havaitsee, puhuu hänelle hämmästyttävästä suunnitelmallisuudesta. Siksi hän saattaa vastoi perususkomuksiaan väittää, että jokainen ihminen voi aivan vapaasti valita itselleen oman elämänsä tarkoituksen. Näin hän sitten tekee painaen päänsä pensaaseen ja sulkeamalla silmänsä kuoleman todellisuudelle, joka tekee kaikki inhimilliset päämäärät turhiksi, jos elämä päättyy siihen.

Kristityn elämäkäsitys

Uskovan kristityn elämäkäsitukseen lähtökohta on se, että ihminen kohtaa Jeesuksen, näkee jotain Hänen kirkkaudestaan ja kuulee Hänen kutsunsa. Kun ihminen vastaa Jeesuksen kutsuun ja kun hänet valloittaa Jeesuksen olemuksen kirkkaus, hän jättäytyy Jeesuksen johdettavaksi ja saa osakseen kaiken sen, mitä Jeesus Golgatan ristin kärsimyksessä ja kuolemassa ja ylösnousemuksen voitossa hänen hyväkseen hankki. Jeesuksen opetuksen mukaan tällaisen ihmisen kaikkea toimintaa, kaikkia hänen suhteitaan toisiin ihmisiin, kaikkea arkielämää tulee hallitsemaan se, että hän odottaa Jeesusta.

Tämän päivän kristillisyyden on niin suuressa määrin kääntynyt tämänpuoleiseen, että sen näköalat tulevaisuuteen ovat kovin kaventuneet. Apostolisen kristinuskon kukoistus syntyi siitä, että alkukristityt katselivat ylöspäin, he kurottautuivat kohti Herraa ja Hänen paluutaan. Siellä, missä Jeesuksen paluun odottaminen on hämärtynyt ja katse kääntynyt alaspäin, saattaa vielä olla jäljellä paljonkin kristillistä voimaa, mutta sen kukoistus on mennyttä. Siksi on tavattoman tärkeätä mietiskellä sitä elämän kokonaiskäsitystä, jonka Herra meille tänään tarjoaa, ja niitä väistämättömiä vaikutuksia, mitä se tuottaa elämäämme, jos se saa meidät valtaansa.

Uusi syntymä ja Herran paluu

Millainen sitten on kristillinen elämänkäsitelmä? Sen mukaan elämässä on kysymys ajanjaksosta, - kuinka pitkältä tai lyhyeltä, sitä ei kukaan ihminen itse tiedä - joka ei pääty kuolemaan vaan itsensä Jeesuksen tulemiseen. Sillä hetkellä, kun ihminen luovuttaa elämänsä Jeesuksen käsiin, hänen elämänsä rajat muuttuvat. Sille, joka ei ole uskova kristitty, elämän rajat muodostuvat syntymästä ja kuolemasta. Menneisyydessä on hänen syntymänsä ja tulevaisuudessa häntä odottavaa kuolemaa hän ajoittain ajattelee pelonsekaisin tuntein.

Mutta uskoon tullessa elämän rajat muuttuvat. Hänen elämänsä alkuhetkeksi muodostuu se, kun hän saa kohdata Jeesuksen ja pääsee osalliseksi iankaikkisesta elämästä Hänen yhteydessään. Hetkenä, jona Jeesus tuli hänen elämäänsä, alkaa hänen elämänsä sanan varsinaisessa merkityksessä. Toisen rajan muodostaa se hetki, jona Herra tulee toisen kerran hänen luokseen viedäkseen hänen luokseen.

Lopullinen täyttymys

Tämä merkitsee sitä, että nyt tämän ohikiitävän elämän aikana yhdenkään kristityn elämän päämäärää ei voi savuttaa eikä lopullista tyydytystä löytyä. Se merkitsee myös, että kaikki muut unelmat, toiveet ja tavoitteet asetetaan tuon suuren toivon, Jeesuksen toisen tulemisen odotuksen alaisuuteen. Silloin saamme katsella Herraa kasvoista kasvoihin ja saamme muuttua Hänen kirkastetun kuvansa kaltaisuuteen. Se hetki tuo lopullisen tyydytyksen, ilon ja riemun.

Herran paluuta odottava on valmis siihen, ettei mikään sellainen hänen elämässään pääse toteutumaan, mikä olisi esteenä tämän lopullisen toivon toteutumiselle. Tuo suuri toivo hallitsee ja kaikki pienemmät tavoitteet asetetaan suhteeseen lopulliseen, palvelemaan iankaikkista päämäärää.

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa. Hän kurottautuu aina jottain tavoitetta kohti. Hän tekee niin silloin, kun hän ponnistelee kohti koulunsa päättämistä, ammattiin valmistumista ja vaikutusvaltaisen aseman saavuttamista. Toiveet ja tavoitteet antavat hänelle inspiraatiota ja motivaatiota. Mutta vaikka uskovalla kristitylläkin on vastaavia tavoitteita, hänellä on suurempi, viimeinen ja hallitseva toivo, hänen Herransa paluu.

Yksikään todella kristitty ei halua, että Jeesus siirtäisi paluunsa myöhemmäksi, jotta hän saisi ensin jonkun muun tavoitteen saavutetuksi. Hän on iloinen tietäessään ja täysin valmis siihen, että kaikki muut välitavoitteet, peruutetaan ja menettävät merkityksensä hetkenä, jona Jeesus tulee takaisin.

Vapaaksi pelosta

Jeesusta odottaessa kaikki pelon ja huolen aiheet voidaan asettaa suuren päätöksen valoon. Sydän voi levätä rauhassa. Jeesusta odottavan uskovon ei tarvitse joutua paniikkiin katastrofien keskellä, eikä hänen tarvitse joutua epätoivoon tappioiden ja menetysten hetkinä. Toki pelko saattaa hyökätä hänen kimppuunsa, rohkeus saattaa horjua, mutta silloin kun niin tapahtuu, hän nostaa katseensa ylös ja Herran tulon odotus pitää pelot hallinnassa. Hän saa uuden rohkeuden.

Herra on lähellä

Uskovan kristityn lopullinen tavoite ei voi milloinkaan täyttyä, ennen kuin Jeesus tulee takaisin kirkkaudessaan. Se ei kuitenkaan tarkoita, että hänen toivonsa olisi jossain aivan liian kaukana. Ei, päin vastoin. Juuri silloin, kun pelot ja masentavat asiat hyökkäävät hänen kimppuunsa, hän voi kohottaa päänsä: Jeesuksen tulo on lähellä. Itse asiassa Herra voi tulla milloin tahansa. Kristitty ei tiedä kuinka pitkä hänen elämänsä on ja miten kauan hänen koettelemuksensa täällä ajassa kestävät. Uskovan elämän päätös on aina hänelle ikään kuin seuraava askel.

Ympyrät saa sotkea

Jeesus sanoi: *"Olkaa niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä, milloin hän palaa häistä."* Kysymys on elämisestä sen varassa, mikä ei nyt näy, mutta mikä voi milloin tahansa tulla näkyviin. Uskova kristitty odottaa Jumalan väliintuloa, sotkeutumista asioihin. Sille ihmiselle, joka haluaa viimeiseen asti hallita omaa elämäänsä, pitää sitä omassa "hanskassaan", kaikki häiriöt ovat pelon aiheita. Mutta sen, joka odottaa jatkuvasti, että Herran väliintulo voi tapahtua milloin vain, ei tarvitse pelätä, että hänen kuvionsa sotketaan. Herran oma tietää, että Jumalalla on suunnitelma häntä varten, Jumala johtaa ja kuljettaa häntä ja voi milloin tahansa muuttaa hänen elämäntilanteensa toiseksi. Herra voi antaa uusia tehtäviä ja uudet ohjeet. Koska se on Herra, niin hän itse saa täyden levon ja rauhan. Hän pitää vaatteensa vyötettyinä ja lampunsa palamassa valmiina mihin tahansa uuteen käänteeseen, joka tulee Herran tahdosta. Herran läsnäolo hallitsee jo nyt Herraa odottavaa.

Vaelluksemme nyt

Lukemassamme Filippiäiskirjeen katkelmassa Paavali kuvaa sitä, millaista vaellus tuota suurta ja ihanaa päämäärää kohti on nyt matkalla. Ensinnäkin hän korostaa, millä voimalla vaellus kohti Jeesuksen toista tulemistä ja ylösnousemusta kuolleista on mahdollista: *...koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut omakseen. (12)*

Sana "voittaa" ei tässä yhteydessä tarkoita voittoa kilpailussa eikä liikevoittoa vaan haltuun ottamista, oman valtansa vallan alle alistamista. Paavali riensi kohti voitonseppeleen eli uuden ylösnousemusruumiin saamista ja sen haltuun ottamista, koska Jeesus oli jo ottanut hänet haltuunsa. Yhteys Jeesukseen teki matkan mahdolliseksi. Mutta se oli kuitenkin vielä vajaata, koska juoksu tapahtui edelleen tässä nykyisessä ruumiissa, jossa asuu myös syntinen liha, joka pyrkii kaikin keinoin tekemään juoksun vaikeaksi ja raskaaksi.

Katse eteenpäin!

Asia, joka helposti tulee jarruksi matkalla kohti päämäärää, on menneisyyden tuijottaminen. Sielunvihollinen pyrkii kääntämään mielemme menneisiin lankeemuksiimme ja tappioihin masentaakseen meitä. Siksi aina kuin menneet synnit nousevat mieleemme, ne on muistettava Jeesuksen sovintoveren tähden jo anteeksi saatuihin. Pietari kirjoittaa asiasta:

Pyrikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä, ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkia kohtaan. Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja likinäköinen. Hän on unohtanut puh-

distuneensa entisistä synneistään. Pyrkikää sen tähden, veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne ja valintanne lujaksi. Jos näin teette, ette koskaan lankea, ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (2. Piet. 1:5-11)

Heprealaiskirje korostaa myös, miten tärkeää on suunnata mieli eteenpäin ja katsella Jeesusta Kristusta:

Koska meillä on ympärillämme näin suuri todistajien pilvi, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä painaa, ja synti, joka niin helposti kietoo. Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. (Hepr. 12:1-2)

Kutsu omistaa voittopalkinto

Vaelluksessamme meidän ei tarvitse myöskään epäillä pelastuksen varmuutta, sillä Herra itse on kutsunut meidät ja kutsussa Hän vakuuttaa, että saamme omaisuudeksemme voittopalkinnon, jonka Hän itse on lunastanut meille Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna.

Entä ne muut

Uskovan vaellus ei kuitenkaan ole mitään yksityisyritteliäisyyttä. Teemme matkaa marssikokoonpanossa, niin kuin alkukielen ilmaus antaa ymmärtää. Teemme matkaa osana Jumalan seurakuntaa ja yhdessä sen paikallisseurakunnan jäsenenä. Samalla tiellä kulkijoilla voi kuitenkin olla erilaisia käsityksiä uskon elämän toissijaisista kysymyksistä, joita nimitetään usein ”ehdonvallon asioiksi”. Paavalin aikana yksi sellaisista oli kysymys epäjumalille uhratun lihan syömisestä. Joidenkin uskovien omatunto salli syömisestä mutta toisten ei. Edellisillä oli kiusaus halveksia jälkimmäisiä tiukkapiipoiksi ja jälkimmäisillä kiusaus tuomita edellisiä liian liberaaleiksi. Paavali joutui kirjoittamaan asiasta varsin paljon sekä Korintiin että Roomaan, kun uskovat kiistelivät näistä asioista. Korona-aikana vastaavaksi uskovia jakavaksi kysymykseksi muodostui rokotuksen ottaminen tai sen torjuminen.

Jakeessa 12 Paavali toteaa, että uskovat eivät kilvoituksessaan ole päässeet vielä täydellisyyteen, mutta jakeessa 15 hän puhuu täydellisistä. Jälkimmäinen ilmaus ei ole ristiriidassa edellisen kanssa, koska ne puhuvat kahdesta erilaisesta täydellisyydestä. Jae 12 puhuu vaelluksen ja siis pyhityksen epätäydellisyydestä, mutta jae 15 Kristuksessa saadun lahjavanhurskauden täydellisyydestä. Jokainen uskova on Kristuksen tähden luettu kokonaan ja täydellisesti vanhurskaaksi. Ilman lahjavanhurskautta kukaan ei ole uskova kristitty. Mutta meille luettu vanhurskaus ei tarkoita sitä, että olisimme kasvaneet ymmärryksessämme yhtä pitkälle. Ratkaisevaa on, että kuljetaan samaa tietä, joka on itse Jeesus. Hänhän sanoi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä.”

Uskon sääntö

Kunhan vain, mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä!

Bysanttilainen tekstivariantti korvaa ilmaisun ”vaellamme samaa tietä” ilmaisulla ”vaellamme saman säännön mukaan”. Vanha kirkon aikana käytettiin ilmaisua ”uskon sääntö” kuvaamaan suunnilleen sitä, mitä me nykyään kutsumme apostoliseksi uskontunnustukseksi. Paavali tarkoitti siis sitä, että keskeisissä opin kysymyksissä

emme saa olla eri mieltä, mutta kehällisissä kysymyksissä uskovien ymmärryksessä on paljonkin kasvunvaraa.

Tule sellaiseksi kuin minä!

Olkaa minun seuraajiani, veljet, ja tarkatkaa niitä, jotka vaeltavat sen esikuvan mukaan, jonka me olemme teille antaneet.

Suomalaisen perus nöyrän uskovan mieleenkään ei tulisi sanoa: "Olkaa minun seuraajiani ja ottakaa minusta mallia!" Pikemminkin hän sanoisi: "Älä ota mallia minusta, vaan lue Sanaa ja seuraa Jeesuksen esimerkkiä." Tietenkin Jeesus on varsinaisen esikuvamme kilvoituksessa, mutta tämä maailma ei lue Raamattua vaan "nahkakantista" eli eläviä uskovia. Jos sanomme ihmisille: "Usko Jeesukseen!" niin teemme siksi, koska itse uskomme Jeesukseen. Näin ollen kuulija kuulee sen ilman muuta kehotuksena tulla meidän kaltaisiksemme. Siksi meidän aina syytä tiedostaa, että me edustamme aina ja kaikkialla Herraamme. Siksi vaelluksessamme pyrimme siihen, että ihmiset saisivat meidän vaelluksestamme oikean kuvan Vapahtajastamme. Usein se näkyy parhaiten siinä, kuinka nopeita olemme pyytämään omia syntejämme ja virheitämme anteeksi niiltä, joita vastaan olemme rikkoneet.

Itkevä Paavali

Yllättäen Paavali alkaa kesken kirjeen sanelua itkemään sanoessaan:

Sillä monet, joista olen usein teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina. Heidän loppunsa on kadotus. Vatsa on heidän jumalansa ja häpeä heidän kunniansa, ja maallisiin on heidän mielensä. (18-19)

Kerrotaan, että joka kerta, kun Moody puheissaan varoitti ihmisiä joutumasta kadotukseen, hän teki sen itkien. Tietenkin hän seurasi tässä asiassa Jeesusta, joka joutui itkien kertomaan Jerusalemlle, mikä sitä odotti, kun se ei tehnyt parannusta synneistään. Nyt Paavali itki ei niinkään kadotusta kohti kulkevien tämän maailman ihmisten kohtaloa, vaan Filippin seurakunnan keskuuteen hiipineiden harhaopettajien kohtaloa. On järkyttävää kulkea kohti tulijärveä ja samalla kuvitella olevansa taivaaseen menijöiden saattueessa. Harhaopit ovat Saatanan hirvittävimpiä ansoja.

On rakkautta varoittaa ihmisiä joutumasta kadotukseen, niin epäsuosittua kuin se onkin. Mutta sitä ei saa tehdä koskaan ylhäältä päin lyöden vaan surren kadotusta kohti kulkevien tilaa ja heille evankeliumin armoa tarjoten.

Taivaallinen kansalaisuus

Mutta meidän yhteiskuntamme on taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi. Hän muuttaa meidän alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös kykenee alistamaan kaiken valtaansa. (20-21)

Sana, joka on käännetty "yhteiskunnaksi" voidaan kääntää myös "kansalaisuudeksi" tai "keskinäiseksi yhteyden pidoksi". Meille on suuri etuoikeus olla Pyhän Hengen synnyttämässä rukousyhteydessä taivaalliseen todellisuuteen. Kaiken sen, mitä teemme maailmassa, saamme tehdä taivaallinen päämäärä silmiemme edessä. Vanha suomalainen sananlasku sanoi: "Käsi aurassa, mutta sydän taivaassa." Tänapäivän se ehkä voitaisiin kirjoittaa: "Käsi tietokoneen näppäimillä, mutta sydän taivaassa." Maailman ihmisille tilanne lienee: "Käsi näppäimistöllä ja sydän pankkitilin viimeisessä saldossa."

Paavali kirjoittaa Kolossalaiskirjeessä:

Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkeytyä Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta. (Kol. 3:1-5)

Heprealaiskirje kuvaa tätä jo nyt tapahtuvaa yhteyttämme taivaalliseen todellisuuteen seuraavasti:

Te sitä vastoin olette tulleet Siionin vuoren ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, kymmenientuhansien enkelien ja juhlejoukon luo, esikoisten seurakunnan luo, niiden, joiden nimet ovat kirjoitettuina taivaissa, Jumalan luo, joka on kaikkien tuomari, ja täydellisiksi tulleiden vanhurskaiden henkien luo ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. (Hepr. 12:22-24)

Taivaallisen todellisuuden kanssa yhteyteen pääsy merkitsee samalla, että olemme valmiit hylkäämään kaiken sen saastan ja synnin, joka vielä sitoo ajatuksemme tähän synnin läpikäymään maailmaan.

Johannes tekee täsmälleen samat johtopäätökset kuin Paavali:

Katsokaa, millaista rakkautta Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Siksi maailma ei tunne meitä, eihän se tunne häntäkään. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. (1. Joh. 3:1-3)

Jeesus näytti kirkastusvuorella kolmelle opetuslapselleen, millainen tulee olemaan meidänkin ylösnousemusruumiimme. Se tulee loistamaan taivaallista kirkkautta. Jeesus hallitsee kaikkea ja tulee oman väkevyytensä voimalla muuttamaan nykyisen ajallisen ruumiimme vastaanamaan täydellisesti taivaallista todellisuutta. Meillä on suurenmoinen toivo edessämme. Tule Herra!

Iranin kristittyjen kärsimystie

Osoituksena siitä, että myös tänään elää monia, jotka Kristusta korottaen ovat valmiit kulkemaan ristien tien, haluan lopuksi lukea teille erään Iranilaisen kristityn todistuksen vuoden 2006 alkuviikoilta.

Iranissahan kristityt elävät tänään ankarien vainojen keskellä. Vuoden 2005 syksynä teloitettiin eräs piispa ja joulukuun lopulla Sarin vallankumoustuomioistuimessa tuomittin kuolemaan 9 vuotta vangittuna ollut pastori Mehdi Dibaj. Pari viikkoa oikeuden päätöksen jälkeen 16.1. pastori Mehdi Dibaj kuitenkin vapautettiin kristittyjen esirukousten ja kansainvälisen painostuksen vuoksi. Mutta hänen vapauttamisensa toiminut piispa Hovsepian-Mehr murhattiin muutama päivä hänen vapauttamisensa jälkeen. Kesäkuun lopulla hänet ja Hovsepian-Mehrin seuraajaksi valittu pastori Tateos Michaelian löydettiin murhattuina.

Tammikuun alussa heti kuolemantuomionsa saatuaan Mehdi Dibaj kirjoitti kirjeen veljelleen. Hän aloitti näin:

Testamentti

"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto." Luuk. 2:14

Veljelleni Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa

"Rukoilen, että saisit olla Pyhässä Hengessä Jumalan temppeli, Jeesus Kristus asuisi uskon kautta sydämessäsi ja ruumiisi saisi olla Pyhän Hengen asumus. Rukoilen edelleen, että Pyhän Hengen hedelmä ja lahjat olisivat runsaat elämässäsi ja sinusta tulisi Herran kädessä kiitettävä astia Hänen käyttöönsä. Anon, että olisit puhdas ja kantaisit hedelmää tehden iloiten kaikkinaisia hyviä tekoja. Rukoilen, että niin voisit täällä maan päällä kirkastaa Jumalan kunniaa.

"Tuo kaikki on mahdollista, koska Herra itse on uskonut meille evankeliumin julistettavaksemme. Tiedän, että jo nyt tuohon kaikkeen pyrit. Siksi rukoilen, että sydämesi saisi aina loistaa Herran Jeesuksen tuntemisen valosta.

"Rakas veljeni! Vaikka en voikaan ruumiillisesti olla kanssasi, sydämessäni olen aina luonasi ja haluaisin, että voisin olla osa sinun iloasi. Sillä Herran edessä on ylenpalttista iloa, Hänen oikeassa kädessään on iankaikkinen riemu. Ylistäkäämme Herraa! Olimme missä tahansa ja millaisissa olosuhteissa tahansa, Herrassa meillä on voitto. Herralta tulee voitto. Ja Herra antaa meidän päästä osalliseksi Herran voittoon. Halleluja!

"Totisesti meidän uskomme voittaa tämän maailman. Vanhurskas elää uskosta. Meidän tulee pelätä Saatanan juonia. Mutta koska Jeesus Kristus on kanssamme, voitto on meidän. Kun usko astuu ovesta sisään, pelko pakenee ikkunasta ulos. Tämä uskokin on Jumalan ja Pyhän Hengen lahja. Sillä Jumala on vastaus meidän kaikkiin tarpeisiimme ja Jeesus on Vapahtajamme. Herra vastaa meidän tarpeisiimme ja parantaa kipumme ja ratkaisee kysymyksemme. Halleluja!

"Apostoli Paavali sanoo: "Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita." (2.Tim. 2:11-12)

"Miten suuri kunnia ja etuoikeus onkaan saada seurata Vapahtajaa! Miten valtavaa on saada elää Hänen kanssaan! Mitä sulohedelmää onkaan elämä, jonka saa viettää Hänen siipiensä suojassa, Hänen sulkiensa kätkössä, Isän rakkauden alla! Siunattu kristitty! Olemme Jumalan lapsia. Iloitsemme ja kiitämme Jumalan rakkauden alla. Emmekö ylistäisi ikuisesti Jumalan armoa. Kohottakaamme sydämeistämme riemuhuuto! Miten suuri onkaan Jumalan laupeus meitä kohtaan! Miten suurenmoinen onkaan Jumalamme! Miten ihana Vapahtajamme!

"Haluaisin kiittää siitä hengellisestä ja taloudellisesta tuesta, jota olet tässä tilanteessa antanut minulle ja lapsilleni. Rakkautesi on aivan painanut minut maahan. Kiitän Jumalaa Hänen lahjastaan! Aamen. Olen kiitollinen kaikkien seurakuntien rukouksesta, paastosta, kyyneleistä ja taistelusta. Se kaikki on vuodatettu Jumalan eteen ja sitä yhä vuodatetaan. Se on valmistusta sen päivän varalta, jona koettelemus saavuttaa täyteytensä.

"Kun kuolemantuomioni lausuttiin, sydämen täytyi ilolla. Sillä saan nimeni niiden luetteloon, jotka ovat saaneet kuolla marttyyreina Jeesuksen Kristuksen nimen tähden. Tietysti tämä on samalla uskon koetus, jossa kysytään, mihin asti olen valmis seuraamaan Herraa."

Entä Sinä?

Miten on? Tunnetko Sinä jo Jeesuksen? Oletko saanut jo kokea ihmeellistä kutinaa vatsanpohjassasi: "Jospa minun ihmeellinen Vapahtajani saapuisi jo tänään!" Ellet vielä ole päässyt Häntä, elämän Herraa tuntemaan, tänään Hän kutsuu Sinua luokseen:

"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon!" Tunnusta Hänelle syntisi, pyydä anteeksiantamusta Golgataan vedoten! Herra haluaa ottaa myös Sinut Häntä odottavien joukkoon.

Sinuakin, joka muistat, miten ennen paloit Jeesuksen odottamisen ilosta, mutta tiedät, että asiat ovat nyt toisin, Herra kutsuu uudelleen luokseen. Käänny synteinesi Hänen luokseen. Herra voi ja tahtoo palauttaa Sinulle odottajan ilon. Herra on lähellä täällä keskellämme! Saat suunnata elämäsi uudestaan Herraan Jeesukseen päin!